

ΕΤΟΣ 51ον

17 Αυγούστου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (2620)

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΜΑΣ

«Ἐκάστου τό ἔργον ὁποῖόν ἐστι τό πῦρ δοκιμάσει»

“Οἱ ὅσοι ἐργάζονται στό ἔργο τῆς σωτηρίας εἶναι «θεοῦ συνεργοί». Δέν κάνουν δικό τους ἔργο. Ὁ λαός στόν ὁποῖο ἀπευθύνονται εἶναι «γεώργιον» καί «οἰκοδομή» τοῦ Θεοῦ. Εἶναι «λογικό χωράφι», πού καλλιεργεῖται μέ «ρήματα ζωῆς αἰωνίου», πού δίδαξε ὁ Χριστός καί ἐμπνέει τό Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶναι «ἐμψυχη οἰκοδομή» πού κτίζεται μέ στερεοῦς θεολογικούς λόγους, μέ ἀρετές καί φωτεινοῦς λογισμοῦς. Ὁ ἀπ. Παῦλος συνεχίζοντας τήν εἰκόνα τῆς οἰκοδομῆς, παρουσιάζει τό «οἰκοδομικό» ἔργο του λέγοντας, ὅτι ὡς σοφός ἀρχιτέκτονας ἔβαλε ὡς μοναδικό θεμέλιο τόν Ἰησοῦ Χριστό. Πάνω σ’ αὐτό τό θεμέλιο ἄλλοι ποιμένες «ἐποικοδομοῦν», συνεχίζουν τό χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁλοκλήρωση τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου.

Ἡ εἰκόνα τῆς οἰκοδομῆς εἶναι εἰκόνα ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά. Ὅποτε ὅσα λέγονται στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα μποροῦν νά ἐρμηνευθοῦν μέ δύο τρόπους· εἴτε ὡς διδασκαλία πού ἀφορᾶ στό ἔργο τῶν ποιμένων οἱ ὁποῖοι διαδέχθηκαν τοὺς ἀποστόλους, εἴτε στήν ἐργασία πού κάνει ὁ καθένας στόν ἑαυτό του, μετά τή θεμελίωση τῆς ζωῆς του στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδή ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο «ἐποικοδομεῖ» ὁ καθένας τή ζωή του ἔχει ἀντίκτυπο στό πῶς «ἐποικοδομεῖται» ἡ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας εἶναι μέλος, γι’ αὐτό στή συνέχεια, μέ βάση τό λόγο τοῦ ἀπ. Παύλου, θά σημειώσουμε ὀρισμένα πράγματα γιά τήν «ἐποικοδόμηση» τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς πάνω στό θεμέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Τά ὑλικά τῆς οἰκοδομῆς

Γιά νά πραγματοποιηθεῖ στήν προσωπική μας ζωή ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ὁ Θεός ἐγίνε ἀνθρώπος δέν ἀρκοῦν μόνο τά μυστήρια, δέν ἀρκεῖ ἡ θεωρητική ἀποδοχή τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Χωρίς αὐτά δέν μποροῦμε νά προχωρήσουμε, ἀλλά καί μόνο μ’ αὐτά δέν πετυχαίνουμε τίποτε. Μέ τήν ἀποδοχή τῶν δογμάτων τῆς εὐσε-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. γ΄ 9-17)

«Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί»

Ἀδελφοί, Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἕκαστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· **καὶ ἕκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει.** Εἴ τις τὸ ἔργον μενεῖ ὃ ἐπωκοδόμησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινες ἐστε ὑμεῖς.

Βεβίαι καὶ μέ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τοποθετήσαμε τὸ Χριστὸ θεμέλιο τῆς ζωῆς μας. Ἐδῶ ὁμως δὲν τελειώνει ἡ πορεία μας, ἀλλὰ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει. Γιά τὴν παρά πέρα πορεία μας, μάλιστα, ὁ ἀπ. Παῦλος μᾶς ἐφιστᾶ τὴν προσοχή· ὁ καθένας, γράφει, «βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ», πῶς χτίζει τὴ ζωὴ του, τί ὑλικὸ χρησιμοποιεῖ· χρυσό, ἄργυρο, λίθους τιμίους ἢ ξύλα, χόρτο, καλάμη; Ὁ ἀπ. Παῦλος ἔχει στό νοῦ τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο πρόκειται νά δοκιμασθεῖ ἀπὸ τὸ ἄκτιστο πῦρ τῆς μελλούσης κρίσεως, γι' αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρεται νά ἀναφέρει, στήν εἰκόνα πού χρησιμοποιεῖ, τὰ συνηθισμένα δομικὰ ὑλικά τῆς ἐποχῆς του. Ὡς αἰσθητὰ σύμβολα χρησιμοποιεῖ ὑλικά πού ἔχουν διαμετρικὰ ἀντίθετες συμπεριφορές μέσα στή φωτιά καὶ ἄς μὴν εἶναι ὄλα βασικά ὑλικά μέ τὰ ὁποῖα κτίζονται τὰ σπίτια. Ὁ χρυσός καὶ ὁ ἄργυρος μέ τὴ φωτιά καθαρίζουν καὶ λάμπουν καὶ μαζί μέ τοὺς πολυτίμους λίθους ἀντακλοῦν τὸ φῶς πού πέφτει ἐπάνω τους. Ἀντίθετα, τὰ ξύλα, τὸ χόρτο, τὰ καλάμια καίγονται καὶ ἀφήνουν καπνιά καὶ στάχτη, πού μαυρίζουν ὅσους τὰ πιάνουν. Αὐτὰ τὰ ὑλικά εἶναι σύμβολα τῶν τρόπων μέ τοὺς ὁποῖους χτίζουμε τὴ ζωὴ μας πάνω στό θεμέλιο πού μᾶς ἔβαλαν οἱ ἀπόστολοι, «ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός».

Ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος δὲ λέει ὅτι κατὰ τὴ μέλλουσα κρίση θά κριθοῦμε ἐμεῖς, ἀλλὰ τὸ ἔργο μας. Αὐτὴ ἡ κρίση, βέβαια, θά ἔχει συνέπειες σέ μᾶς, γιατί θά μᾶς δώσει ἢ θά μᾶς στερήσει τὸν οὐράνιο μισθό, τὴ μέλλουσα βασιλεία. Τὸ εὐλόγο ἐρώτημα πού γεννιέται εἶναι, πῶς μᾶς συνοδεύουν τὰ ἔργα μας μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, τὴ στιγμή πού κάποια ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἐναλλασσόμενοι ἠλοισμοί, ἐνθυμίσεις πού σβήνει ὁ χρόνος ἢ ἀπλῶς λόγια πού χάνονται μετὰ τὴν ἐκφορὰ τους στόν ἀέρα; Τὸ θέμα εἶναι ὅτι ὄλα αὐτὰ εἶναι γεννήματα τῆς ψυχῆς ἢ, τίς πιό πολλῆς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί μου, ἐμεῖς εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ, καί σεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομή τοῦ Θεοῦ. Κατά τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πού μου ἐδόθηκε, σάν σοφός ἀρχιτέκτων ἐγὼ ἔβαλα θεμέλιον, ἄλλος δέ κτίζει τὴν οἰκοδομὴν. Ὁ καθένας ἄς προσέχη μὲ ποιὸν τρόπον οἰκοδομεῖ. Ἄλλο θεμέλιον κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ παρά ἐκεῖνο πού ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐάν κανεῖς κτίζῃ ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον αὐτό χρυσάφι, ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους, ξύλα, χορτάρι, καλάμια, τοῦ καθενός τὸ ἔργον θά γίνῃ φανερόν· ἡ ἡμέρα θά τὸ φανερώσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀποκαλύπτεται μὲ φωτιά καὶ ἡ φωτιά θά δοκιμάσῃ τί εἶδους ἔργον ἔκανε ὁ καθένας. Ἐάν τὸ ἔργον πού ἔκτισε ἕνας μείνῃ, αὐτός θά ἀνταμειφθῇ. Ἐάν κάποιου τὸ ἔργον καῖ, θά ὑποστῇ ζημίαν, ὁ ἴδιος ὅμως θά σωθῇ, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπον ὅπως σώζεται κανεῖς ἀπὸ πυρκαϊάν. Δὲν ξέρετε ὅτι εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας; Ἐάν καταστρέφῃ κανεῖς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, θά τὸν καταστρέψῃ ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καὶ ὁ ναὸς αὐτός εἶσθε σεῖς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

φορές, ἀντιδράσεις τῆς σέ ἐξωτερικούς πειρασμούς. Ὅλα αὐτὰ ἀφήνουν στὴν ψυχὴ μας τὰ ἴχνη τους καὶ κατὰ κάποιο τρόπο τὴ διαμορφώνουν. Αὐτὸ τὸ ἐννοοῦμε ὡς ἐξῆς. Ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς εἶναι οἱ ἠλοισμοί, οἱ φαντασίες, οἱ ἀντιλήψεις πού σχηματίζουμε γιὰ τὰ διάφορα γεγονότα καὶ τὰ πράγματα. Αὐτός ὁ κόσμος –ὁ στολισμός– εἶναι «χρυσός, ἄργυρος, λίθοι πολυτίμοι» ἢ «ξύλα, χόρτος, καλάμη», ὁ ὁποῖος, ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητά του, θά λάμψει ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς κρίσεως καὶ θά μᾶς δοξάσῃ ἢ θά κατακαεῖ καὶ θά μᾶς γεμίσει καπνία καὶ στάχτη, πού θά μᾶς κάνει ἀνίκανους νὰ λαμπρυνθοῦμε ὡς καθαρὰ κάτοπτρα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς θεότητος. Θά εἴμαστε σκοτεινοὶ μέσα στὴν ἀδοξία τῶν ἔργων μας.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Μάξιμο αὐτὰ πού θά μᾶς ἀναδείξουν λαμπρούς, ὅταν θά μᾶς δοκιμάσῃ ἡ φωτιά τῆς κρίσεως εἶναι ἡ καθαρὴ καὶ ἀκίβδηλη θεολογία, ὁ διαφανὴς καὶ λαμπρὸς βίος, οἱ θεῖοι ἠλοισμοί καὶ τὰ μαργαρώδη νοήματα. Αὐτὰ εἶναι «χρυσός, ἄργυρος, λίθοι πολυτίμοι», ὁ κόσμος πού πρέπει νὰ στολίζει τὴν ψυχὴ μας.

π. Θ.Α.Β.

17 Αὐγούστου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Τῶν μαρτύρων Μύρωνος, Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ († 257).

Ἦχος: πλ. δ' – Ἑωθινόν: Θ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Αὐγούστου, Ι' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23.

Η ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ἀπλετα φωτίζει, μέ τούς τρεῖς ὑπέροχους λόγους του στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, τό σημεῖο ἐκεῖνο πού ἀφορᾶ στό σῶμα πού μετατέθηκε ἀπό τόν τάφο τῆς Θεομήτορος. Τό σῶμα αὐτό δέν ἦταν ἡ χωματίνη σάρκα πού φοροῦσε ἡ Παναγία ὅταν ζοῦσε στή γῆ, ἀλλά τό ἀφθαρτισμένο καί πνευματικά «ἀπαλλαγμένο» σῶμα, ὅπως ἀκριβῶς γράφει σ' ἓνα σημεῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *«Οἱ νεκροί ἐγερθήσονται ἀφθαρτοι, καί ἡμεῖς ἀλλαγσόμεθα· δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν»* (Α΄ Κορ. 1ε΄ 51-52).

Τό «ὑπεράγνωστο» μυστήριο τῆς Μεταστάσεως, μέ τήν ἀλλαγὴ καί τήν ἀφθαρτοποίηση τοῦ σώματος τῆς Παναγίας, δέν μπορεῖ ὁ χριστιανός νά τό κατανοήσει δίχως τήν θείαν «ἀκτίνα τῆς μυστικῆς ἐποπείας», ἡ ὁποία θά μᾶς ικανώσει νά ἐνδοσκοπήσουμε πνευματικά τό μέγα μυστήριο. Καί νά ἰδοῦμε σ' αὐτό ὄχι μονάχα τήν ἀλλαγὴ καί τήν ἀφθαρτοποίηση τοῦ σώματος τῆς Παναγίας, μά καί τῶν σωμάτων ὄλων τῶν χριστιανῶν, πού μέ μιά ἀγία ζωὴ θά κατορθώσουν νά φτάσουν στή θέωση, πού εἶναι ὁ μέγας προορισμός κάθε πιστοῦ, τό «τέλος» καί τό τέρμα κάθε πνευματικοῦ ἀνθρώπου.

(Ἀπό τό βιβλίον τῶν ἐκδόσεων μας ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΠΑΝΤΑ ΤΑ ἘΘΝΗ»

Ἡ Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τό εἰδικό ἱεραποστολικό περιοδικό «Πάντα τὰ Ἐθνη»:

- πληροφορεῖ ὑπεύθυνα γιά τό ἱεραποστολικό ἔργο πού ἀσκεῖ σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία,
- περιγράφει τό περιβάλλον στό ὁποῖο ἀσκεῖται ἡ ἱεραποστολή,
- τονίζει τήν ἀναγκαιότητα γιά μιά οὐσιαστική ἱεραποστολική μαρτυρία σ' ὅλο τόν κόσμο.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν συνδρομητές ἄς ἀπευθυνθοῦν στή διεύθυνση: Ἀποστολική Διακονία, περιοδικό «Πάντα τὰ Ἐθνη». Ἰωάν. Γενναδίου 14 - 115 21 Ἀθήνα. Τηλ. 210.7272314-317. Ἐτήσια συνδρομὴ 5 €.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>